

დანიელის წიგნი — რიცხვი ორმოცდაორი

დამაკავშირებელი რგოლები

Jeff Pippenger

2024-01-06

იოანე ნათლისმცემელი იყო შემაერთებული რგოლის წინასწარმეტყველი.

„წინასწარმეტყველი იოანე იყო დამაკავშირებელი რგოლი ორ განგებულებას შორის. როგორც ღვთის წარმომადგენელი, იგი გამოვიდა, რათა ეჩვენებინა კანონისა და წინასწარმეტყველთა დამოკიდებულება ქრისტიანულ განგებულებასთან. იგი იყო მცირე ნათელი, რომელსაც უნდა მოჰყოლოდა უფრო დიდი. იოანეს გონება სულიწმიდით იყო განათლებული, რათა თავისი ხალხისთვის ნათელი მოეფინა; მაგრამ დაცემულ ადამიანზე არასოდეს გაბრწყინებულა და არც ოდესმე გაბრწყინდება ისეთი ნათელი ისე ცხადად, როგორც ის, რომელიც იესოს მომღვრებიდან და მაგალითიდან გამოასხივდა. ქრისტე და მისი მისია მხოლოდ მკრთალად იყო გაგებული, როგორც წინასახული ჩრდილოვან მსხვერპლშეწირვებში. თვით იოანესაც კი სრულად არ ჰქონდა შეცნობილი მომავალი, უკვდავი სიცოცხლე მაცხოვრის მეშვეობით.“ The Desire of Ages, 220.

იესოც დამაკავშირებელი რგოლის წინასწარმეტყველი იყო.

„ქრისტემ გზა გაუკვალა მიწიდან ზეცამდე. იგი ამ ორ სამყაროს შორის დამაკავშირებელ რგოლს ქმნის. იგი ადამიანს მოუტანს ღვთის სიყვარულსა და დამდაბლებას, ხოლო ადამიანს თავისი დამსახურებით აღამაღლებს, რათა იგი შეხვდეს ღვთის შერიგებას. ქრისტე არის გზა, ჭეშმარიტება და სიცოცხლე. მძიმე შრომაა მისდიოდე წინ, ნაბიჯ-ნაბიჯ, ტკივილითა და ნელა, წინ და მაღლა, სიწმინდისა და სიწმინდის გზაზე. მაგრამ ქრისტემ სრულად იზრუნა იმაზე, რომ ღვთიურ ცხოვრებაში წინსვლის ყოველი მომდევნო ნაბიჯისას ახალი ძალა და საღვთო სიმტკიცე მოგვანიჭოს. ეს არის ის ცოდნა და გამოცდილება, რომელიც ოფისში მომუშავე ყველა ხელს სურს და უნდა ჰქონდეს, თორემ ისინი ყოველდღიურად შეურაცხყოფას აყენებენ ქრისტეს საქმეს.“ მოწმობანი, ტომი 3, 193.

იოანე ნათლისმცემლის წინასწარმეტყველური მსახურება მოიცავდა მიწიერი განგებულების ზეციურ საწმიდართან დაკავშირებას. პირველი სიტყვები, რომლებიც იოანემ წარმოთქვა, როცა პირველად იხილა იესო, იყო:

მეორე დღეს იოანემ იხილა იესო, მისკენ მომავალი, და თქვა: აჰა, ღვთის კრავი, რომელიც იტვირთავს ქვეყნის ცოდვას. იოანე 1:29.

მაგრამ, მიუხედავად იმისა, რომ იოანე უნდა ყოფილიყო ის, ვინც ძველი ისრაელიდან სულიერ ისრაელზე გადასვლას გამოკვეთდა, ამ გადასვლის შესახებ მისი გაგება შეზღუდული იყო.

ქრისტემ, იოანეს გამართლებაში, თქვა: „მაგრამ რის სანახავად გახვედით? წინასწარმეტყველისა? დიახ, გეუბნებით თქვენ, და წინასწარმეტყველზე მეტისაც.“ იოანე არა მხოლოდ წინასწარმეტყველი იყო, რათა მომავალი მოვლენები ეწინასწარმეტყველა, არამედ იგი აღთქმის შვილი იყო, დაბადებიდანვე სულიწმიდით აღვსილი, და ღმერთის მიერ განწყობილი, რათა აღმსრულებინა განსაკუთრებული საქმე, როგორც რეფორმატორს, ხალხის მოსამზადებლად ქრისტეს მიღებისათვის. წინასწარმეტყველი იოანე ამ ორი განგებულების დამაკავშირებელი რგოლი იყო.

იუდეველთა რელიგია, ღმერთისგან მათი განდგომის შედეგად, უმეტესწილად წეს-ჩვეულებებსა და ცერემონიალზე იყო დამყარებული. იოანე იყო მცირე ნათელი, რომელსაც უფრო დიდი ნათელი უნდა მოჰყოლოდა. მას უნდა შეერყია ხალხის ნდობა თავიანთი გადმოცემების მიმართ, მოეხმო მათთვის მათი ცოდვები, და მიეყვანა ისინი მონანიებამდე, რათა მომზადებულიყვნენ ქრისტეს საქმის დასაფასებლად. ღმერთმა შთაგონებით გაუცხადა იოანეს, გაანათა წინასწარმეტყველი, რათა პატიოსან იუდეველთა გონებიდან განედევნა ცრუმორწმუნეობა და სიბნელე, რომლებიც მათზე თაობების განმავლობაში ცრუ მოძღვრებათა გამო გროვდებოდა.

„უმცირესი მოწაფეც კი, რომელიც იესოს მიჰყვებოდა, მისი სასწაულების მოწმე იყო, მის ღვთაებრივ სასწავლო დარიგებებს უსმენდა და იმ მანუგეშებელ სიტყვებს ისმენდა, რომლებიც მისი ბაგეებიდან გამოდიოდა, იოანე ნათლისმცემელზე მეტად იყო განსაკუთრებული უპირატესობით მოსილი, რადგან მას უფრო ნათელი შუქი ჰქონდა. სხვა არავითარი ნათელი არ გაბრწყინებულა და არც ოდესმე გაბრწყინდება ცოდვილი, დაცემული ადამიანის გონებაზე, გარდა იმისა, რომელიც მიეცა და მიეცემა მის მიერ, ვინც არის სოფლის ნათელი. ქრისტე და მისი მისია მხოლოდ ბუნდოვნად იყო გაგებული ჩრდილოვანი მსხვერპლშეწირვების მეშვეობით. თვით იოანესაც კი ეგონა, რომ ქრისტეს მეფობა იერუსალიმში იქნებოდა და რომ იგი დაამყარებდა დროებით სამეფოს, რომლის ქვეშევრდომნიც წმიდანები იქნებოდნენ.“ Review and Herald, April 8, 1873.

მოციქული პავლეც იყო მაკავშირებელი რგოლის წინასწარმეტყველი, რომელსაც უნდა განესაზღვრა სიტყვასიტყვითი სულიერზე გადასვლის წინასწარმეტყველური გამოყენებანი. მას ესმოდა, რომ სიტყვასიტყვითი იერუსალიმი უკვე აღარ იყო წინასწარმეტყველების იერუსალიმი, რადგან იმ დროისთვის იგი ზეციურ იერუსალიმად იყო გადასული.

ვინაიდან ეს აგარი არის სინაის მთა არაბეთში და შეესაბამება ახლანდელ იერუსალიმს, რომელიც თავის შვილებთან ერთად მონობაშია. ხოლო ზემოთმყოფი იერუსალიმი თავისუფალია, რომელიც არის ჩვენი ყველას დედა. გალატელთა 4:25, 26.

2 თესალონიკელთა მეორე თავში, რომელსაც ჩვენ განვიხილავთ, პავლე მიუთითებს, რომ წარმართული რომი, მისი პირდაპირი, სიტყვასიტყვითი სახით, იყო ის ძალა, რომელიც აკავებდა სულიერ პაპობრივ რომს ტახტზე აღსვლას 538 წლამდე. ამავე თავში იგი განსაზღვრავს, რომ „ცოდვის კაცი“, რომელიც ღმერთის ტაძარში ზის, იგივე

„მეფეა“, რომელიც დანიელმა მეთერთმეტე თავში, ოცდამეექვსე მუხლში ამოიწვნო. იმის მტკიცებულება, რომ დანიელის მეთერთმეტე თავის უკანასკნელ ექვს მუხლში მოხსენიებული „ჩრდილოეთის მეფე“ პაპობაა, გახდა ის უმთავრესი გასაღები, რომელმაც დაადგინა იმ ჭეშმარიტების ჩარჩო, რომელსაც Future for America იყენებდა 1989 წელს ცოდნის ზრდიდან მოყოლებული.

იმავე თავში პავლემ განსაზღვრა წარმართული რომის მოქმედება, რომელიც აკავებდა პაპობის აღზევებას, იმ დრომდე, ვიდრე წარმართული რომი აღიკვეთებოდა; და ამით დაადგინა, რომ დანიელის წიგნში მოხსენიებული „მუდმივი“ წარმართული რომი იყო. ეს ჭეშმარიტება იქცა სწორედ იმ უმთავრეს გასაღებად, რომელმაც დაამყარა ჭეშმარიტების ის ჩარჩო, რამაც 1798 წელს ცოდნის ზრდა წარმოშვა.

უილიამ მილერის ისტორიაში ეს უწყება გამოცხადდა მაშინ, როდესაც ფილადელფიური მოძრაობიდან ლაოდისკიურ მოძრაობაზე გადასვლა უნდა მომხდარიყო. Future for America-ს ისტორიაში ახლა მიმდინარეობს გადასვლა ლაოდისკიური მოძრაობიდან ფილადელფიურ მოძრაობაზე.

ჭეშმარიტება, რომელიც პავლემ 2 თესალონიკელთა მიმართ ეპისტოლეში წარმოადგინა და რომელიც სიტყვიერი წარმართული რომიდან სულიერ საპაპო რომამდე გადასვლას ასახავდა, მილერის წინასწარმეტყველური გაგების ჩარჩოდ იქცა. როგორც იოანე ნათლისმცემელი, ისე პავლემ აღდგინებულნი იყვნენ იმისათვის, რომ აეხსნათ გადასვლა სიტყვიერიდან სულიერზე. უილიამ მილერი იოანე ნათლისმცემლით იყო ტიპიფიცირებული, და მის საქმეში არსებითი იყო, რომ ეცნო წარმართული და საპაპო რომის ურთიერთმიმართება და მათი გადასვლა — ის გადასვლა, რომლის გამოსავლენადაც იოანე აღდგინებულ იქნა.

დანიელის წიგნში „მუდმივის“ შესახებ ხუთი მინიშნება გვხვდება, და ისინი მუდამ პაპის ძალაუფლების სიმბოლოს წინ უძღვის. იმ წინასწარმეტყველური გადასვლის კონტექსტში, რომელსაც ჩვენ განვიხილავთ, ეს ხუთივე მინიშნება მოიცავს გადასვლას სიტყვასიტყვითი რომიდან სულიერ რომზე. „მუდმივი“ დანიელის წიგნში იმ ჭეშმარიტებათაგანია, რომლებიც აბაკუმის ორ დაფაზეა წარმოდგენილი, და ამიტომაც იგი საძირკვლისეული ჭეშმარიტებაა, რომელიც დასაცავი უნდა ყოფილიყო; ჭეშმარიტება, რომელიც საბოლოოდ ცრუ და ყალბი ძვირფასეულობითა და მონეტებით დაიფარა. შემთხვევითი არ არის, რომ ორ წმიდა სქემაზე წარმოდგენილ ყოველ ჭეშმარიტებას ელენ უაითის წერილებში უშუალო, შთაგონებული დადასტურება აქვს. ნებისმიერი საძირკვლისეული ჭეშმარიტების (მათ შორის „მუდმივის“) უარყოფა, იმავდროულად, წინასწარმეტყველების სულის ავტორიტეტის უარყოფასაც ნიშნავს.

„შემდეგ მე დავინახე „ყოველდღიურთან“ დაკავშირებით, რომ სიტყვა „მსხვერპლი“ ადამიანის სიბრძნით იქნა დამატებული და ტექსტს არ ეკუთვნის; და რომ უფალმა მისი სწორი გაგება მისცა მათ, ვინც სამსჯავროს ჟამის შემახილი წარმოთქვა. როცა ერთობა არსებობდა, 1844 წლამდე, თითქმის ყველა ერთიანი იყო „ყოველდღიურის“ სწორი გაგების მიმართ; ხოლო 1844 წლის შემდეგ, არეულობაში, სხვა შეხედულებებიც იქნა მიღებული, და ამას სიბნელე და დაბნეულობა მოჰყვა.“
Review and Herald, November 1, 1850.

ისინი, „ვინც განკითხვის საათის შეძახილი იქადაგეს,“ „მუდმივს“ იგებდნენ როგორც წარმართობის და/ან წარმართული რომის სიმბოლოს. მათი გაგება მოიცავდა იმ ფაქტსაც, რომ სიტყვა „მსხვერპლი“ არ ეკუთვნოდა დანიელის იმ მონაკვეთს, სადაც იგი King James Bible-ის მთარგმნელებმა (ადამიანური სიბრძნით) დაამატეს. პიონერთა გაგება ასევე მოიცავდა იმას, რომ „მუდმივი“ მუდამ წარმოდგენილი იყო პაპის ძალაუფლების ორი სიმბოლოდან ერთ-ერთთან კავშირში, და რომ წარმართობა („მუდმივი“) ყოველთვის წინ უსწრებდა პაპისეულ სიმბოლოს. ისინი ყოველთვის იმ თანმიმდევრობით იყვნენ ამოცნობილნი, რომლითაც წინასწარმეტყველურ ისტორიაში გამოჩნდნენ. დანიელისა და გამოცხადების წიგნები არასოდეს გადაუხვევენ იმ ისტორიულ თანმიმდევრობას, რომლის მიხედვითაც წარმართობა წინ უსწრებს პაპიზმს; და როდესაც გამოცხადების წიგნი ცრუ წინასწარმეტყველის მესამე გამაპარტახებელ ძალას წარმოგვიდგენს, ეს თანმიმდევრობა ყოველთვის დაცულია.

პავლეს იმ სწავლების გარეშე, რომ წინასწარმეტყველების პირდაპირი საგნები ჯვრის დროის პერიოდში სულიერში გადავიდა, დილემა წარმოიშობა ქრისტეს იმ წინასწარმეტყველებასთან დაკავშირებით, რომელიც იერუსალიმის განადგურებას ეხება და რომელიც იოანეს გარდა ყველა სახარებაში გვხვდება. დანიელის წიგნში „მუდმივთან“ დაკავშირებული პაპობის ორი სიმბოლოა გაპარტახების სისაძაგლე და გაპარტახების დანაშაული. ეს ორი სიმბოლო წარმოადგენს მხეცის ნიშანს (სისაძაგლე) და მხეცის ხატებას (დანაშაული).

დანაშაული, რომელიც პაპობას ნებას რთავს, მოკლას ისინი, ვისაც იგი ერეტიკოსებად მიიჩნევს, არის ეკლესიისა და სახელმწიფოს გაერთიანება, სადაც ამ ურთიერთობას ეკლესია აკონტროლებს. ამრიგად, დანიელი ეკლესიისა და სახელმწიფოს იმ გაერთიანებას, რომელიც პაპის მხეცის ხატია, წარმოადგენს, როგორც გაპარტახების ცოდვას. ბიბლია კერპთაყვანისმცემლობას სისაძაგლედ ასახელებს, და პაპის ძალაუფლების მთელი კერპთაყვანისმცემლობა მისი კერპული შაბათით არის წარმოდგენილი, რომელსაც იოანე მხეცის ნიშანს უწოდებს, ხოლო დანიელი — გაპარტახების მომტან სისაძაგლეს.

და ერთ-ერთ მათგანთაგან გამოვიდა მცირე რქა, რომელიც მეტისმეტად განდიდდა სამხრეთისკენ, აღმოსავლეთისკენ და მშვენიერი ქვეყნისკენ. და განდიდდა იგი ცის ლაშქრამდეც; და ძირს დაანარცხა ლაშქრის ნაწილი და ვარსკვლავთაგან ნაწილიც მიწაზე, და გადათელა ისინი. დიახ, განდიდდა თავი თვით ლაშქრის მთავრამდეც; და მის მიერ წარიტაცა ყოველდღიური მსხვერპლი, და მისი საწმიდრის ადგილი დაემხო. და მიეცა მას ლაშქარი ყოველდღიური მსხვერპლის წინააღმდეგ დანაშაულის გამო; და ჭეშმარიტება მიწაზე დაანარცხა; და მოქმედებდა იგი და წარმატდებოდა. დანიელი 8:9–12.

ამ მუხლებს უფრო დაწვრილებით სხვა სტატიაში განვიხილავთ, მაგრამ მეთერთმეტე მუხლში ძალა, რომელმაც თავი ქრისტეს წინააღმდეგ განადიდა, იყო წარმართული რომი, როდესაც მათ მისი მოკვლა სცადეს მისი შობისას და ბოლოს ეს ჯვარზეც განახორციელეს. მუხლი აცხადებს, რომ „მის მიერ“ (წარმართული რომის მიერ) „ყოველდღიური იქნა აღზევებული“. ებრაული სიტყვა, რომელიც ნათარგმნია როგორც

„აღებულ იქნა“, არის „რუმ“, და იგი ნიშნავს „აღმართვასა და განდიდებას“. წარმართული რომი აღამაღლებდა და განადიდებდა წარმართობის რელიგიას, და სწორედ ეს მოიმოქმედა მან ისტორიაში. ამიტომაც ეწოდებათ მათ „წარმართული“ რომი.

მომდევნო მუხლი აჩვენებს, რომ პაპურ რომს მიეცა „ლაშქარი“ (სამხედრო ძალა), რომელიც მიმართული იყო „ყოველდღიურის“ (წარმართობის) წინააღმდეგ, ანუ მისი დასაძლევად. ესეც ისტორიული ფაქტია, რადგან პაპობამ თავისი აღზევების გზაზე დაწესებული შემაკავებელი ძალის დასაძლევად სამხედრო ძალა გამოიყენა (თუმცა მას არასოდეს ჰყოლია საკუთარი არმია). ეს ძალაუფლება წარმართული რომიდან მომდინარეობდა. სამხედრო ძალა, რომელიც მან გამოიყენა, მას მიეცა „დანაშაულის“ მეშვეობით, ვინაიდან ის დანაშაული, რომელმაც მას საშუალება მისცა ემართა იმ მეფეთა ლაშქარი, რომელთაც იგი 538 წელს ტახტზე აიყვანეს, იყო ეკლესიისა და სახელმწიფოს შეერთების დანაშაული. პირველად მეთერთმეტე მუხლში წარმართული რომია მოხსენიებული, რაც შემსწავლელს აუწყებს, რომ წარმართული რომი აღდგებოდა ქრისტეს წინააღმდეგ და აღამაღლებდა წარმართობის რელიგიას.

შემდეგი მუხლი აღწერს ეკლესიისა და სახელმწიფოს შეერთების მიერ ჩადენილ დანაშაულს, რომელმაც პაპობას შესაძლებლობა მისცა, დაეძლია და მოეხსნა ის შემაკავებელი ძალა, რომელსაც წარმართული რომი მის მიმართ ახორციელებდა. ისტორია ადასტურებს ამ ორივე მუხლის ასეთ განმარტებას. „მუდმივი“ აღნიშნავს ან წარმართულ რომს — ძალას, რომელიც ქრისტეს ეწინააღმდეგებოდა — ან წარმართობის რელიგიას, რომელსაც წარმართული რომი აღამაღლებდა. „მუდმივის“ სიმბოლოს შემდეგ წარმოდგენილია პაპობა, ვინაიდან იგი მიუთითებს ეკლესიისა და სახელმწიფოს იმ დანაშაულებრივ შეერთებაზე, რომელიც სწორედ იმას წარმოადგენს, რაც პაპობას ჯარით აღჭურავს, რათა თავისი ბინძური საქმე აღასრულოს. დანიელის მიერ „მუდმივის“ მესამედ გამოყენება არის კითხვა, რომელიც წარმოშობს პასუხს, და ეს პასუხი ადვენტიზმის ცენტრალური სვეტია.

მაშინ მოვისმინე, რომ ერთი წმიდანი ლაპარაკობდა, და სხვა წმიდანმა ჰკითხა იმ წმიდანს, რომელიც ლაპარაკობდა: რამდენ ხანს გაგრძელდება ხილვა ყოველდღიური მსხვერპლისა და გაპარტახების ცოდვის შესახებ, რათა საწმიდარიც და მხედრობაც ფეხქვეშ გასათელად მიეცეს? დანიელი 8:13.

ამ მუხლში ისმის კითხვა, თუ რამდენ ხანს გაგრძელდება ხილვა; ამგვარად, მოითხოვება პასუხი, რომელიც ხანგრძლივობას გამოხატავს და არა დროის რომელიმე კონკრეტულ მომენტს. კითხვა არ არის იმაზე, თუ რომელ თარიღში აღსრულდება ხილვა, არამედ იმაზე, თუ როგორია ხილვის ხანგრძლივობა. მუხლი არ კითხულობს: „როდის?“, არამედ კითხულობს: „რამდენ ხანს?“ ხილვა ეხება წარმართობის გამაპარტახებელ ძალებს, რომლებიც წარმოდგენილია როგორც „ყოველდღიური“, და პაპიზმს, როგორც წარმოდგენილს პაპობის იმ ცოდვით, რომელიც სრულდება მაშინ, როცა იგი მეძაობს ქვეყნიერების მეფეებთან. ეს ორი გამაპარტახებელი ძალა — წარმართობა, რომელსაც მოჰყვება პაპიზმი — უნდა თელავდნენ საწმიდარსა და მხედრობას „შვიდი დროის“ განმავლობაში.

მნიშვნელოვანია აღვნიშნოთ, რომ პირდაპირი საწმიდრის გათელვა, რომელიც დაიწყო ბაბილონის დროს და გაგრძელდა იერუსალიმის წარმართი რომის მიერ ახ. წ. 70 წელს დანგრევამდე, თავიდანვე ისტორიის დასასრულამდე წარმართული ძალების მიერ ხდებოდა. ამგვარად, მრავლობითში აღებული პირდაპირი წარმართობა იყო ის, რომელმაც გათელა პირდაპირი საწმიდარი და პირდაპირი მხედრობა (ღვთის ერი). ხოლო სულიერი რომი იყო ის, რომელმაც გათელა სულიერი იერუსალიმი და სულიერი ისრაელი.

მაგრამ ტაძრის გარეთ არსებული ეზო გამოტოვე და ნუ გაზომავ მას, რადგან იგი წარმართებს არის მიცემული; და წმიდა ქალაქს ისინი ფეხქვეშ გათელავენ ორმოცდაორ თვეს. და მივცემ ძალას ჩემს ორ მოწმეს, და ისინი იწინასწარმეტყველებენ ათას ორას სამოც დღეს, ძაძით შემოსილნი. გამოცხადება 11:2, 3.

იოანე ნათლისმცემელი იყო დამაკავშირებელი რგოლის წინასწარმეტყველი, რომელმაც გამოავლინა დროის წესრიგის შეცვლა მიწიერი საწმიდრიდან ზეციურისაკენ, თუმცა თავისი მსახურების სისავსე არ იცოდა. პავლე იყო დამაკავშირებელი რგოლის წინასწარმეტყველი, რომელმაც გამოავლინა დროის წესრიგის შეცვლა ხორციელი ისრაელიდან (მხედრობიდან) სულიერ ისრაელზე. იერუსალიმი, რომელიც ორმოცდაორი თვის განმავლობაში ითრგუნებოდა, იყო სულიერი იერუსალიმი.

„აქ მოხსენიებული პერიოდები — „ორმოცდაორი თვე“ და „ათას ორას სამოცი დღე“ — ერთსა და იმავეს წარმოადგენს და თანაბრად აღნიშნავს იმ დროს, რომლის განმავლობაშიც ქრისტეს ეკლესიას რომისაგან შევიწროების ატანა უნდა ხვდომოდა. პაპის უზენაესობის 1260 წელი დაიწყო ახ. წ. 538 წელს და, ამგვარად, უნდა დასრულებულიყო 1798 წელს. იმ დროს ფრანგული ჯარი შევიდა რომში და პაპი ტყვედ აიყვანა, ხოლო იგი გადასახლებაში გარდაიცვალა. თუმცა, ამის შემდეგ მალე ახალი პაპი იქნა არჩეული, პაპურმა იერარქიამ მას შემდეგ ველარასოდეს შეძლო იმ ძალაუფლების გამოყენება, რომელსაც მანამდე ფლობდა“. The Great Controversy, 266.

პავლემ აღნიშნა, რომ გარდატეხისას, რომელიც ჯვრის ისტორიაში მოხდა, სულიერი იერუსალიმი, რომელიც „ზემოთ არის“, გახდა ის ქალაქი, რომელიც ღმერთმა ამოირჩია, რათა იქ დაემკვიდრებინა თავისი სახელი, ხოლო სიტყვასიტყვითი იერუსალიმი შეწყვიტა ყოფილიყო ბიბლიური წინასწარმეტყველების იერუსალიმი.

რადგან ეს აგარი არის სინას მთა არაბეთში და შეესატყვისება ახლანდელ იერუსალიმს, რომელიც მონობაშია თავის შვილებთან ერთად. ხოლო ზემო იერუსალიმი თავისუფალია, რომელიც არის დედა ჩვენ ყოველთა. გალატელთა 4:25, 26.

ეს ჭეშმარიტება არსებითად მნიშვნელოვანია სწორად გასაგებად, ხოლო ბიბლიური წინასწარმეტყველების სიმბოლოდ პირდაპირი იერუსალიმის მცდარი გამოყენება იმ ცდუნების ნაწილია, რომელიც იეზუიტებმა შექმნეს, რათა ძირი გამოუთხარონ იმ

ქეშმარიტებას, რომ რომის პაპი ანტიქრისტეა. ეს ცრუ სწავლება განდგომილ პროტესტანტიზმში წარმოშობს ისეთ რწმენას, რომელიც მათ საშუალებას აძლევს, მცდარად მიაპყრონ მზერა თანამედროვე ებრაულ ერს, ისრაელს, როგორც წინასწარმეტყველების სიმბოლოს. პირდაპირი იერუსალიმი ჯვრის ჟამს შეწყვიტა ღვთის იერუსალიმად ყოფნა.

„ქალაქი იერუსალიმი აღარ არის წმინდა ადგილი. მასზეა ღვთის წყევლა ქრისტეს უარყოფისა და ჯვარცმის გამო. მასზე განისვენებს დანაშაულის მუქი ლაქა, და იგი აღარასოდეს იქნება წმინდა ადგილი, ვიდრე ზეცის განმწმენდელი ცეცხლით არ განიწმინდება. იმ ჟამს, როდესაც ეს ცოდვით წყეულნი მიწა ყოველი ცოდვის ლაქისგან განიწმინდება, ქრისტე კვლავ დადგება ზეთისხილის მთაზე. როდესაც მისი ფეხები მასზე დადგება, იგი ორად გაიპოზა და დიდ ველად იქცევა, ღვთის ქალაქისთვის გამზადებულად.“ Review and Herald, July 30, 1901.

მსოფლიოს აღსასრულის შესახებ ქრისტეს წინასწარმეტყველების განხილვისას განვიხილავთ განსხვავებას პირდაპირი იერუსალიმისა და სულიერი იერუსალიმის შორის და მის მნიშვნელობას. მეოთხედ დანიელი „ყოველდღიურს“ მეთერთმეტე თავში ასახელებს.

და ძალები დადგებიან მის მხარეზე, და შებილწავენ ძლიერების საწმიდარს, და მოსპობენ ყოველდღიურ მსხვერპლს, და დადგამენ გაპარტახების შემქმნელ სისაძაგლეს. დანიელი 11:31.

ეს მუხლი მიუთითებს წარმართული რომის საქმიანობაზე, რომელმაც 538 წელს პაპობა დედამიწის ტახტზე დასვა. „მკლავები“ აღნიშნავს წარმართული რომის სამხედრო ძალას, რომელიც პაპობის დასაცავად აღდგა, დაწყებული ფრანკთა მეფე ქლოვისით 496 წელს. ქლოვისის შემდეგ სხვადასხვა ევროპელი მეფე მუშაობდა პაპობის დამკვიდრებისთვის, მაგრამ ეს მუხლი ასახელებს ოთხ საქმეს, რომელიც ევროპელმა მეფეებმა („მკლავებმა“) პაპობისთვის გააკეთეს, მას შემდეგ, რაც მათ დანაშაული ჩაიდინეს ტვიროსის მეძავთან ეკლესიისა და სახელმწიფოს კავშირის დამყარებით.

როდესაც ისინი პაპობის მხარეს დადგნენ, მათ „შებილწეს“ ანუ დაანგრეს ქალაქი რომი, რომელიც ძალის სიმბოლო იყო როგორც წარმართული, ისე საპაპო რომისთვის. ამ მუხლში მოხსენიებული შებილწვა წლების განმავლობაში განმეორებით განხორციელდა, რადგან ქალაქი რომი უწყვეტი სამხედრო თავდასხმების ქვეშ მოექცა. ეს ევროპელი მეფეები („მკლავები“) ასევე „მოაშორებდნენ ყოველდღიურს“. ებრაული სიტყვა, რომელიც ამ მუხლში ნათარგმნია როგორც „მოაშორებდნენ“, არ არის „რუმ“, როგორც ეს იყო მერვე თავში. ამ მუხლში სიტყვა, რომელიც ნათარგმნია როგორც „მოაშორებდნენ“, არის „სურ“, და ის ნიშნავს მოცილებას. ევროპელი მეფეების მკლავები მოაცილებდნენ წარმართულ წინააღმდეგობას პაპობის აღზევებისადმი 508 წელს. შემდეგ კი 538 წელს ეს მკლავები პაპობას დედამიწის ტახტზე დასვამდნენ. ხოლო იმავე წელს, ორლენის კრებაზე, პაპობამ კვირადღის კანონი აამოქმედა.

კვირა, როგორც თაყვანისცემის დღე, არის ის, რასაც და უაიტი „კერპ“ შაბათს უწოდებს, ხოლო კერპთაყვანისმცემლობა არის სიტყვა „სისაძაგლის“ სრულყოფილი ბიბლიური

განსაზღვრება. 538 წელს წარმართული რომის ძალებმა დაამკვიდრეს გამაპარტახებელი სისამაგლე.

„ყველანი, ვინც აღამაღლებენ და თაყვანს სცემენ კერპულ შაბათს, დღეს, რომელიც ღმერთს არ უკურთხებია, ეხმარებიან ეშმაკს და მის ანგელოზებს იმ უნარის მთელი ძალით, რომელიც ღმერთმა მისცა მათ, მაგრამ რომელთაც უკუღმართად, არასწორი გამოყენებისთვის გადააქციეს. სხვა სულით შთაგონებულნი, რომელიც მათ გარჩევის უნარს აბრმავებს, ისინი ვერ ხედავენ, რომ კვირა დღის აღზევება სრულიად კათოლიკური ეკლესიის დაწესებულებაა.“ Selected Messages, წიგნი 3, 423.

წინასწარმეტყველება და ისტორია ამყარებს იმ განმარტებას, რომელიც ახლახან განვსაზღვრეთ ოცდამეთერთმეტე მუხლისთვის. როცა ვამბობთ, რომ წინასწარმეტყველება ამ განმარტებას ამყარებს, ვგულისხმობთ იმ ფაქტს, რომ არსებობს სხვა წინასწარმეტყველებებიც, რომლებიც სწორედ ამავე ფაქტებს ეხება, თუმცა ამჟამად მათ განხილვაში არ შემოგვაქვს. მეხუთე და უკანასკნელი შემთხვევა, როცა დანიელი იყენებს გამოთქმას „მუდმივი“, მეთორმეტე თავში გვხვდება.

და იმ დროიდან, როცა ყოველდღიური მსხვერპლი მოიხსნება და გაპარტახების შემქმნელი სისამაგლე დაიდგმება, იქნება ათას ორას ოთხმოცდაათი დღე. ნეტარია იგი, ვინც მოითმენს და მიაღწევს ათას სამას ოცდათხუთმეტ დღეს. დანიელი 12:11, 12.

წინასწარმეტყველებაც და ისტორიაც ადასტურებს, რომ 508 წელს პაპობის აღზევებისადმი წინააღმდეგობა არსებითად დასრულდა, როდესაც სამი გეოგრაფიული დაბრკოლებიდან უკანასკნელი (გოთები) აღმოიფხვრა, როგორც დანიელის წიგნის მეშვიდე თავი მიუთითებს.

ვაკვირდებოდი რქებს, და აჰა, მათ შორის ამოვიდა სხვა, მცირე რქა, რომლის წინაშე პირველი რქებიდან სამი ძირიანად იქნა ამოგლეჯილი; და აჰა, ამ რქაში იყო თვალები, კაცის თვალთა მსგავსნი, და პირი, რომელიც დიდ სიტყვებს ლაპარაკობდა. დანიელი 7:8.

სამი რქის განდევნა გამოსახულია ორ წმიდა დაფაზე, და როდესაც იმ სამი გეოგრაფიული დაბრკოლებიდან მესამე ქალაქ რომიდან განიდევნა, 508 წელს, პაპის ძალაუფლების აღზევების წინააღმდეგობა მოიხსნა. მეთერთმეტე მუხლში მოხსენიებული დადგენა წარმოადგენს 508-დან 538 წლამდე არსებულ ოცდაათ წელს. იგი მიუთითებს ოცდაათ წელზე, რომლის განმავლობაშიც აღსრულდა ცოდვის კაცის ღვთის ტამარში დამკვიდრებისათვის საჭირო მომზადება.

სიტყვა, რომელიც ნათარგმნია როგორც „აღებულ იქნა“, ასევე არის „sur“, რაც ნიშნავს მოცილებას; და 508 წელს პაპობის აღზევების წინააღმდეგობა მოცილებულ იქნა (აღებულ იქნა). იმ თარიღიდან ათას ორას ოთხმოცდაათი წელი მიგვიყვანს 1798 წლამდე და პაპობის სასიკვდილო ჭრილობამდე. ათას სამას ოცდათხუთმეტი დღე მიგვიყვანს პირველ იმედგაცრუებამდე და დაყოვნების დროის დასაწყისამდე, სწორედ 1843 წლის დასასრულს. მუხლი ჰპირდება კურთხევას მათ, ვინც 1843 წლამდე „მოდის“.

სიტყვა „მოდის“ ნიშნავს შეხებას. 1844 წლის პირველი დღე აღნიშნავს პირველ იმედგაცრუებას, მაგრამ 1843 წლის უკანასკნელი დღე ეხება 1844 წლის პირველ მომენტს. წლის უკანასკნელი დღე ეხება მომდევნო წლის პირველ დღეს. იმ თარიღთან დაკავშირებული კურთხევა მტკიცდება ისტორიითა და წინასწარმეტყველებით.

შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ „ყოველდღიურის“ მნიშვნელობის, როგორც ფუნდამენტური ჭეშმარიტების, განხილვას.

„1840–1844 წლებში მოცემული ყველა უწყება ახლა ძალით უნდა გამოცხადდეს, რადგან მრავალმა ადამიანმა დაკარგა სწორი ორიენტირი. ეს უწყებები ყველა ეკლესიამდე უნდა მივიდეს.“

ქრისტემ თქვა: „ნეტარ არიან თქვენი თვალები, რადგან ხედავენ; და თქვენი ყურნი, რადგან ისმენენ. რადგან ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ, რომ მრავალ წინასწარმეტყველსა და მართალ კაცს სურდა ეხილა ის, რასაც თქვენ ხედავთ, და ვერ იხილეს; და მოესმინა ის, რასაც თქვენ ისმენთ, და ვერ მოისმინეს“ [მათე 13:16, 17]. ნეტარ არიან ის თვალები, რომელთაც იხილეს ის, რაც ნანახი იყო 1843 და 1844 წლებში.

„ცნობა მიეცა. და ამ ცნობის განმეორებაში არ უნდა იყოს არავითარი დაყოვნება, ვინაიდან ჟამის ნიშნები სრულდება; დასასრულებელი საქმე უნდა აღსრულდეს. მოკლე დროში დიდი საქმე აღსრულდება. მალე ღვთის განგებულებით მიეცემა ცნობა, რომელიც ძლიერ შეძახილად გადაიზრდება. მაშინ დანიელი დადგება თავის წილხვედრში, რათა თავისი მოწმობა მისცეს.“ Manuscript Releases, ტომი 21, 437.